

28 Χρόνια Μετά...

1981...1985...2013.

28 Χρόνια μετά την τελευταία διάκριση Προσκόπων Έθνους για την οικογένεια του 1^{ου} Συστήματος Προσκόπων Φιλοθέης. Ενός θεσμού που καθιερώθηκε από το 1949 και από τότε περιβλήθηκε με πολύ μυθολογία και αρκετά βαρύ συμβολισμό.

Όταν ξεκίνησα την προσκοπική μου ζωή ως λυκόπουλο, 11 χρόνια πριν, «θεωρούσαμε τους προσκόπους του έθνους σαν κάτι άπιαστο, άφθαστο, μυθικό. Πρόσκοποι του έθνους γίνονται οι αριστείς της προσκοπικής οικογένειας. Οι σούπερ-ανιχνευτές. Με πολλές γνώσεις και συμμετοχή σε πολλές εκδρομές, κατασκηνώσεις και δράσεις προσφοράς. Σε πολλά ανιχνευτικά εργαστήρια. Έχουν περάσει αξιοκρατικά πολλές εξετάσεις και δοκιμασίες. Κατέχουν κατ' αξίαν πολλά προσκοπικά πτυχία. Είναι οι πρωταθλητές στο ήθος, στις γνώσεις, στη δράση, στη συνέπεια, στην εποποιία, στο «ευ αγωνίζεσθαι».

Δανειζόμενη τα λόγια ενός παλαιού προσκόπου, προσπάθησα να σας μεταφέρω το συναίσθημα που έχουμε όλοι μας όταν τελικά ολοκληρώνουμε την Ανιχνευτική μας πρόοδο και αποκτούμε το διακριτικό «Προσκόπου Έθνους», έτσι όπως ορίζει ο Κανονισμός του Κλάδου Ανιχνευτών για το τρίτο και τελευταίο στάδιο του προγράμματος Προόδου του Ανιχνευτή.

Το να ονομαστεί κανείς πρόσκοπος έθνους είναι κάτι που απαιτεί επιμονή, εργασία και θέληση. Μα πάνω από όλα απαιτεί προσκοπικό πνεύμα. Γιατί σημασία δεν έχει το διακριτικό μαντήλι με τον Μαϊάνδρο ή το σηματάκι με το εθνόσημο στην στολή. Σημασία έχει η διαδρομή... Μια διαδρομή γεμάτη αξίες, γνώσεις και φίλους. Φίλους που αποτελούν μια δεύτερη οικογένεια για όλους εμάς. Μια οικογένεια που συνεχώς μεγαλώνει και εξελίσσεται. Μια οικογένεια που βρίσκεται πάντα εκεί και μας συντροφεύει. Γιατί όπως λέμε: «Μιά φορά πρόσκοπος-Πάντα πρόσκοπος».

Χριστίνα (Ράξα) Δάφνη